

Mezei András

NINCS MÁΣ FELELET

Tel-Aviv, Haifa, Jeruzsálem megállóiban nincs más felelet, mint a tengerpart tömött strandja, a csipkeverő hullámok ostromában lengő partmenti menyasszonyfátyol, a szél és a tenger ereje, a Diesengoff teljes hosszán a kávé illatát kínáló fénytől lucskos asztalok, székek rengetege. A dal: „Milyen jó! Mily kellemes, hogy együtt ölnék újra, mi testvérek...” – A szétszaggatott testrészek, véres húsdarabokat egybetemető hitek, fájdalmaiban is tánc a Tórával. Menyegző. Ének: Mi megismertük szelíd lépcsőidet Jeruzsálem – zengik –, melyeken lefelé menet is emelkedünk. Talpukat talpak üzenetei érintik. Évezredek gyűrődnek bőrünk recéiben. Qumrán barlangjainak szárazulataiba szív le bennünket az idő. Lépnék Jeruzsálem lépcsőin föl, le mindenütt, hol a lélek izomzatára szabott mértéket Jeruzsálem, ő lépteti meg velünk lépcsőivel, mely kétezer év bolyongásaiból e népet kiemelte: Varsóba, Vilnába, Auschwitzba velük nem szakad le. – De lelebeg róla a dal a madarak alvóhelyeire alkonyatkor, és örömujjongással ébrednek Jeruzsálem madarai, mert ősapák torokhangjával szakad fel alattuk a piac, frissen sült pita illatára nyújtózik, s kel a férfi. Utcák hálói ránganak, túlköelve torlódik a mindennapi megváltás ígérétevel ébredő forgalom – az alacsonypadlós autóbuszok rámpáira a munkába igyekvők rálépnek újra. Minden robbantás után a következő Busz beáll a megállóba, mintha nem történt volna semmi.

– A fojtó kipufogógáz emlékét kinek is jutna
eszébe, gondolatban is visszavezetni Európa
utastereibe? – Rámpáról rámpára lépve jutottak ide.
Nincs más helyük e kívül. – Ennyi. A vonulásnak
nincs vége. Nincs a gonosznak kiterjedése:
gyorsan temet, s vágy hosszan élni ott
Izrael népe.

Múlt és Jövő, 2003/3.

MEZEI ANDRÁS (1930, BUDAPEST) JÓZSEF ATTILA-DÍJAS LÍRIKUS